

Ξενοδόχος

ξενοδόχος, ο, θηλ. **ξενοδόχα, η**, ουσ. [<μτγν. ξενοδόχος <αρχ. ξενοδόκος (= που φιλοξενεί)], ο ξενοδόχος·

- *κάνω λογαριασμό χωρίς (δίχως) τον ξενοδόχο ή λογαριάζω χωρίς (δίχως) τον ξενοδόχο, σχεδιάζω να κάνω κάτι χωρίς να υπολογίζω κάποιον βασικό παράγοντα, χωρίς να ρωτήσω προηγουμένως εκείνον που είναι άμεσα υπεύθυνος ή ενδιαφερόμενος: «σκέφτεται να κάνει πάρκινγκ το διπλανό οικόπεδο, αλλά λογαριάζει χωρίς τον ξενοδόχο, γιατί ο ιδιοκτήτης του σκοπεύει να σηκώσει σ' αυτό οικοδομή».* (Λαϊκό τραγούδι: *πόσες φορές δεν βίασα τον εαυτό μου για να τον πείσω πως μαζί δεν θα ταιριάζαμε, να κάνουμε χωριό, που λες, άκου τα τώρα και μην κλαις, γιατί χωρίς τον ξενοδόχο λογαριάζαμε*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας